

ДНИ

Помня тихите нощи над Мокрен
и на дядо ханджийската план,
как ми бърше сълзите сирашки
пред вратите на стария хан.

Дни на бедно и тъжно детинство!
Колко скръб от тогаз отшумя!
Колко сълзи изплаках по татко
върху пращната селска земя!

Кой ме с обич човешка погали?
Кой протегна към мене ръце,
да притопли в сиротните нощи
нараненото детско сърце?

Дни и нощи се трудеше мама
и изнизваше бод подир бод.
Дни и нощи се бореше мъжки
с непосилния тежък живот.

Но веднъж тя разтвори вратите
и сред мрака надвесен над мен,
с трепереща ръка ми показа
на живота юмрука студен.